

Розум і душа

Микола Руденко

Пригадую давніх років чудеса
І в серці дитячому спалах:
Я плакав тому, що на мене краса
Сніжинкою з неба упала.

Лежала вона на долоні —
Та вмить
Їй щось повеліло вмирати.
Здавалося, небо ось-ось заgrimить
Суворим засудженням страти.

Тим часом на чорному тлі рукава
Така ж нерозгадане гарна —
Як розум, як диво! —
З'явилась нова
Маленька істота захмарна.

Невдовзі її умертвила сльота,
А пам'ять спустошила звичка.

Та нині сніжинка згадалась — ота,
Неначе молодша сестричка.

Можливо, що нині дороги сплелись
І долі схрестились не марно:
Нас разом із нею гойдала колись
Вогненна колиска захмарна.

А потім за чергою літо й зима
У зорянім тісті місили:
Є розум у мене,
У неї — нема,
Та все ж ми від спільної сили.

...Прекрасні й потворні сліди залиша
Наш розум — діяльний недрема.
Та є ще, крім розуму, вічна душа —

Субстанція вища,
Окрема.

Хай ментор знервовано нігті куса,
Шукає статечної пози.
Та в мить, коли нас потрясає краса —
Не розум викрешує сльози.

В часи, коли дух понад зорі злетів,
Людина збагнути повинна,
Що розум з'явився із гами чуттів —
Він тільки чуттєва поверхня світів.
Душа —
Їхня сутність глибинна.